

Ikt. sz.: NOB-41/5-4/2018.

NOB-1/2018. sz. ülés
(NOB-1/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2018. május 14-én, hétfőn, 14 óra 00 perckor
az Országház Esterházy János termében (földszint 1.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Elnöki bevezető</i>	<i>5</i>
<i>Határozatképesség megállapítása, napirend elfogadása</i>	<i>5</i>
<i>Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	<i>6</i>
<i>Kérdések, észrevételek</i>	<i>12</i>
<i>Dr. Semjén Zsolt válaszadása, reagálása</i>	<i>18</i>
<i>Határozathozatal</i>	<i>28</i>
<i>Az ülés berekesztése</i>	<i>28</i>

Napirendi javaslat

Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Pánczél Károly (Fidesz), a bizottság elnöke

Bóna Zoltán (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Szászfalvi László (KDNP), a bizottság alelnöke
 Fenyvesi Zoltán (Fidesz)
 Dr. Zsigmond Barna Pál (Fidesz)
 Dr. Brenner Koloman (Jobbik)
 Szávay István (Jobbik)

Tanácskozási joggal jelen lévő

Ungár Péter (LMP)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Tilki Attila (Fidesz) Bóna Zoltánnak (Fidesz)
 Dr. Zsigmond Barna Pál (Fidesz) távolléte idejére Fenyvesi Zoltánnak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Sándor Tamás bizottsági munkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Dr. Semjén Zsolt miniszterjelölt
 Potápi Árpád János államtitkár (Miniszterelnökség, Nemzetpolitikai Államtitkárság)

Megjelentek

Dr. Grezsa István, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megye és Kárpátalja együttműködésének és összehangolt fejlesztési feladatainak kormányzati koordinációjáért felelős kormánybiztos
 Dr. Szilágyi Péter helyettes államtitkár (Miniszterelnökség, Nemzetpolitikai Államtitkárság)

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 00 perc)

Elnöki bevezető

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Nagy tisztelettel köszöntök minden kedves jelenlévőt, érdeklődőt a Nemzeti összetartozás bizottsága első ülésén a 2018-22-es ciklusban. Köszöntöm tisztelettel dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes urat, köszöntöm Potápi Árpád János államtitkár urat, Grezsa István kormánybiztos urat, kollégáikat, minden kedves érdeklődőt, és természetesen köszöntöm a bizottság alelnökeit és tagjait is.

Miután ebben a ciklusban itt, az Esterházy-teremben ez az első bizottsági ülésünk, úgy gondolom, hogy ennek adjunk egy kis ünnepi keretet, és arra kérem önöket, hogy közösen, felállva nemzeti imádságunkat, a Himnuszt énekeljük el. *(Megtörténik.)* Köszönöm szépen.

Kedves Bizottság! Tisztelt Jelenlévők! Köszönetet kell mondanunk azoknak is, akik az elmúlt ciklusban velünk dolgoztak a bizottságban, és akik közül többen már képviselői mandátummal nem rendelkeznek, illetve más feladatot töltenek be. Szabolcs Attila alelnök úr dolgozott velünk, Gaal Gergely képviselő úr, dr. Kiss László képviselő úr, Petneházy Attila képviselő úr és Sneider Tamás képviselő úr.

Szeretném köszönteni az újraalakult Nemzeti összetartozás bizottsága tagjait, köztük a régi és új képviselőket. Köszöntöm Szászfalvi László alelnök urat a KDNP színeiből, a Somogy 02. Barcs központú választókerület egyéni országgyűlési képviselőjét, aki az előző ciklusban is a bizottság alelnöke volt. Köszöntöm Bóna Zoltán képviselő urat, a Fidesz frakcióvezető-helyettesét a szigetszentmiklósi választókerületből, az előző ciklusban is a bizottság tagja volt. Molnár Zsolt alelnök úr az MSZP országos listájáról a bizottság alelnöke lesz a jövőben, jelenleg egy másik bizottsági ülésen dolgozik, ő majd később érkezik. Köszöntöm Fenyvesi Zoltán képviselő urat új képviselőként, Veszprém 03. Tapolca fideszes képviselőjét. Dr. Tilki Attila képviselő úr Szabolcs-Szatmár-Bereg megye 04. számú választókerületéből 2006 óta országgyűlési képviselő, a Költségvetési bizottság alelnöke volt a korábbiakban, jelenleg hivatalos úton Zágrábban tartózkodik. Tisztelettel köszöntöm dr. Zsigmond Barna Pál országos listás Fidesz-képviselőt, aki új képviselőtársunk, viszont a nemzetpolitikában régóta ismerjük a munkásságát, hiszen csíkszeredai főkonzulként is dolgozott. Köszöntöm dr. Brenner Koloman képviselő urat a Jobbik országos listájáról, az ELTE BTK korábbi dékánhelyettesét, és régi munkatársunkat, kollégánkat, Szávay István képviselő urat, aki 2010 óta országgyűlési képviselő, a Jobbik frakcióvezető-helyettese, az Országgyűlés jegyzője és tulajdonképpen a bizottságnak egyik alapító tagja 2011 óta, csakúgy, mint a teremben tartózkodó Potápi Árpád államtitkár úr, aki akkor a bizottságot vezette. *(Ungár Péter megérkezik az ülésterembe.)*

Tájékoztatom a bizottságot, hogy dr. Szél Bernadett, az LMP frakcióvezetője levélben tájékoztatta a bizottságot, hogy az országgyűlési törvény 40. §-a szerint az LMP frakcióját bizottságunkban tanácskozási joggal Ungár Péter képviselő úr képviseli, mint a bizottságban tagsági hellyel nem rendelkező képviselőcsoport megbízott tagja. Köszöntöm képviselő urat.

Határozatképesség megállapítása, napirend elfogadása

A mai ülésünkön dr. Tilki Attilát Bóna Zoltán képviselő úr helyettesíti. Megállapítom, hogy bizottságunk 8 fővel határozatképes.

Kérdezem a bizottságot, hogy elfogadja-e a kiküldött napirendet. Aki igen, kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Aki nem? *(Nincs jelentkező.)*

Aki tartózkodott? *(Nincs jelentkező.)* Nyolc igen szavazattal a bizottság a napirendet elfogadta.

Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

Áttérünk napirendi pontunkra, dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt, miniszterelnök-helyettes kinevezés előtti meghallgatására. Miniszterelnök-helyettes úr, öné a szó.

Dr. Semjén Zsolt tájékoztatója

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Nagyon szépen köszönöm.

Tisztelettel köszöntöm a bizottságot. Régi harcosok vagyunk, itt elnézve az arcokat, tulajdonképpen azon is gondolkodtam, hogy kell-e nekem itt külön expozét tartanom, ezt csináljuk 8 éve. Még egy tényleg jól sikerült kiadványt is eljuttattunk minden képviselő úrnak, de azért azt gondolom, ha már itt vagyunk, akkor mégiscsak tartok egy összefoglalót, hogy ne legyen az, hogy nem tartottam, és természetesen a kérdéseket, meglátásokat, hozzászólásokat örömmel fogadom.

Amikor az egész nemzetpolitika megújítását elkezdtük, akkor filozófiai alapokról indítottunk. Tehát nagyon fontos a nemzetfogalmunk meghatározása, mert rengeteg félreértés van ezzel kapcsolatban, a félreértetés lehetősége. Ezért a mi patriotizmusunk és nemzetpolitikánk kiindulópontja az, hogy minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen érték, olyan sajátos értékgazdagság, amit csak és kizárólag az az adott nemzet adhat az egyetemes emberiségnek, a német a németiségét, a francia a franciaságát, a lengyel a lengyeliségét, a magyar a magyarságát. Tehát ezért nekünk, magyaroknak éppen az egyetemes emberiséggel szembeni elsődleges kötelességünk a saját magyarságunk megőrzése, kimunkálása és felmutatása, mert ez az a gazdagság, amit csak mi magyarok adhatunk az egyetemes emberiségnek.

Két tévedés van a nemzet fogalmával kapcsolatban. Az egyik az, amelyik nem tekinti értéknek a nemzeti létet. Ez nyilvánvalóan egy antropológiai tévedés, hiszen ez az emberiség értékgazdagságának a megszegényesülését jelentené, ha a nemzeti kultúrák elvesznének. A másik tévedés pedig ennek az ellentéte, amit talán sovinizmusnak lehet nevezni, amikor egy nemzet életjoga alapján kétségbe vonja más nemzeteknek a létezéshez való jogot. Tehát mi egyaránt értéknek tekintünk minden nemzetet, valljuk, hogy minden nemzetnek joga van a létezéshez, sőt minden nemzetnek az a küldetése, hogy a saját értékgazdagságát kiteljesítse, így a magyar nemzetnek is ez a küldetése, és ahogy mi elismerünk minden más nemzetet, ugyanúgy elvárjuk, hogy a mi értékeinket és a mi jogainkat is elismerje minden más nemzet.

Ez azért fontos, mert például amikor az autonómia kérdése felmerül, vagy a nyelvi jogok, a kisebbségi jogok, akkor fontos leszögezni azt, hogy a magyar nemzet, a magyar nemzetrészek mindegyike egyenként és külön-külön, vagy a magyar nemzetpolitika soha nem kért, soha nem követelt olyat, amit ne tudnánk levezetni az egyetemes emberi jogokból, hiszen a nemzetek jogai emberi jogok a közösség szintjén, és amire ne tudnánk számos példát mondani az Európai Unióban. Tehát a lényeg az, hogy ami más nemzetrészeknek járhat, mint például mondjuk, a tiroliaknak Dél-Tirolban, az nekünk is jár, mégpedig azért, mert ha elfogadnánk azt, hogy léteznek olyan jogok, amelyek más nemzetrészeknek járnak, más nemzeteknek járnak az Európai Unióban, de nekünk, magyaroknak definitíve nem jár, akkor ezzel azt ismernénk el, hogy alábbvalóbbak vagyunk bármely más nemzethez, ami nyilvánvalóan nem igaz. Tehát ezért ragaszkodunk az autonómiához és ezért

ragaszkodunk a nyelvi jogainkhoz, a kisebbségi jogunkhoz és mindazon jogokhoz, amelyek az emberi jogokban gyökereznek, és mint mondtam, döntő fontosságú hangsúlyozni, hogy a nemzetek jogai emberi jogok, csak éppen a közösség szintjén.

A magyar állam feladata az, hogy a magyar nemzet fennmaradjon és a magyar emberek életminősége javuljon. A magyar nemzet akkor tud fennmaradni, ha figyelembe vesszük azt, hogy a magyar nemzet történelmi okokból kifolyólag egy olyan sajátos nemzet, amelyik leginkább - legalábbis az én hasonlatom szerint - egy háromlábú székhez hasonlítható, amelynek az egyik lába az anyaországi magyarság, másik lába a Kárpát-medencei magyarság és a harmadik lába a diaszpóra magyarsága, és ha bármelyik láb kiesik vagy eltörik, akkor maga a szék borul föl, tehát ezért az egyetemes magyarság csak akkor tartható meg, ha minden nemzetrésze megmarad, hiszen gondoljuk meg, ha eltűnne az erdélyi magyarság, akkor az egyetemes magyarság csonkulna meg, az egyetemes magyarság lenne szegényebb. Tehát az egyetemes magyarság csak akkor tartható meg, ha minden nemzetrészt meg tartható, ezért gondolkodunk egy össznemzeti paradigmában, és ezért következik az a nemzetpolitika, hogy minden olyan támogatás, ami kiterjeszthető Magyarország területén kívülre, azt terjesszük ki - lásd mondjuk, babakötvény -, és minél inkább egy össznemzeti paradigmában gondolkodjunk.

Talán fölidézve a legfontosabb elemeket: az új alkotmánynak, Magyarország új Alaptörvényének az elfogadása, amely kimondja, hogy Magyarország felelősséget visel minden magyarért, bárhol él a világban, ami nyilván sokkal komolyabb megfogalmazás, sokkal erősebb megfogalmazás, sokkal több kötelezettséget jelentő megfogalmazás, mint ami volt, hogy Magyarország felelősséget érez a külhoni magyarságért. Magyarország felelősséget visel, a magyar állam felelősséget visel minden magyarért, bárhol éljen a világban.

Fontos megemlíteni az összetartozásról szóló törvényt, ami szintén ebben a szellemben fogant, vagy konkrét intézményi vonatkozásban a Magyar Állandó Értekezlet újraindítása. A Gyurcsány-kormány idején szüntették meg, megjegyzem, Szili Katalinnak múlhatatlan érdeme, hogy Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma néven valahogy átmentette, de 2010-ben mi azonnal újraindítottuk a Magyar Állandó Értekezletet, amely az összmagyarság legfontosabb tanácskozó testülete. Megjegyzem egyébként, a nemzetpolitika alapidokumentumát is a MÁÉRT fogadta el, „A nemzetpolitikai stratégia kerete” című művet, amelyben mindaz, ami látható módon leírható a nemzetpolitika tekintetében, az benne van. Itt megjegyzem, hogy vannak olyan részei, amiket nyilván nem lehet beleírni, mert ellenérdekű országok is olvassák. Tehát a nemzetpolitikának mindig vannak olyan vetületei, amiket nyilván nem mondunk el egy ilyen bizottsági ülésen és nem írunk bele a stratégiákba, hasonlóképpen más országok nemzetpolitikájához, de ami publikus ebből, az publikus és ez is meghatározza a nemzetpolitika irányát.

Az is egy fontos döntés volt, hogy mely szervezetek, intézmények, programok tartoznak a nemzeti jelentőségű intézményekhez és azt is a MÁÉRT adott szakbizottsága mondja meg. Tehát nem az van, hogy a kormány eldönti, hogy mi az, ami normatív finanszírozást kap és mi az, ami pályázzon, hanem ez a MÁÉRT döntése. Tehát az adott területen lévő magyar szervezetek javaslatára a MÁÉRT dönt arról, hogy melyek azok az intézmények, amelyek normatív támogatást kapjanak, ne pedig eseti pályázati lehetőséget. Ha meggondoljátok, ez teljesen logikus, hiszen mondjuk, a Sapientia Egyetem működése nem függhet attól, hogy most éppen pályázik, vagy nem pályázik. Noha, hogy úgy mondjam, hatalomtechnikailag a mindenkorinak kormányának nagyobb mozgásteret ad, ha pályázatokat ír ki és azzal támogatja, mondjuk, a külhoni szervezeteket, de a kiszámíthatóság miatt én elkötelezett híve vagyok annak, hogy minél inkább a normatív támogatás felé

menjünk el és minél kevesebb legyen pályázatra. Itt nyilván van egy józan határ, mert az élet mindig hozhat olyanokat, amiket egy évvel korábban nem láttunk, tehát ezért mindig kell egy pályázati keret, mert mondjuk, a gyergyóremetei néptáncosok ausztráliai útjának a támogatása nyilván egy speciális eset. Tehát erre mindig kell hogy legyen eseti pályázat, de a komoly intézményeknek a támogatás csak normatív alapon mehet, és azt, hogy melyik a komoly intézmény, azt pedig a MÁÉRT mondja meg.

Alapvetően ahhoz, hogy a magyarság megmaradjon, öt dolog szükséges. Az első, amiről most nyilván nem fogok beszélni, mert messze meghaladja a kereteinket, az egy erős anyaország. Ha nincs egy erős anyaország, amelyik tudja finanszírozni az egészet, amelyik a diplomáciájával, az államszervezetével a külhoni magyarság mögött van, ha nincs egy erős anyaország, akkor tulajdonképpen nincsen semmi, onnantól kezdve fiktív a dolog, tehát ezért mindennek a feltétele egy erős anyaország. A másik az identitást megerősítő támogatások, aztán a gazdaságfejlesztési támogatások, az ottani magyar politikai szervezetek, pártok támogatása és a honosítás. Ezek kellenek, tehát a nemzet közjogi egyesítése az, ami a magyarságot meg tudja tartani.

Ha most nagyon gyorsan, tényleg francia bekezdésekben végigszaladunk, akkor az identitásmegőrzés tekintetében büszkén mondhatom, hogy míg 2009-ben összesen 9 milliárd forint volt identitásmegőrzésre, addig 2017-ben 100 milliárd forint fölött ment erre. Egyfelől mindenfajta támogatást növeltünk, de másfelől mondok egy példát, hogy miért nő automatikusan ez az összeg, mert például a román állam - egyébként nagyon helytelenül - egyetlen fillérrel sem járul hozzá a Sapientia Egyetem működéséhez, de miután újabb és újabb karokat indítunk, kollégiumokat és így tovább, minden egyes hely, amivel bővül az egyetemi működés, annak a fönntartásának a finanszírozása a következő években plusz automatikus állami finanszírozást igényel. Tehát emiatt automatikusan is nőnek az összegek, de az automatikus növekedésen túlmenően is igen jelentős pénzügyi támogatások voltak.

Csak szimbolikusan kiragadva néhányat: az oktatási-nevelési támogatás, a „Szülőföldön magyarul” tekintetében cirka 250 ezer gyerek tanul az utódállamokban magyar nyelven. Itt a fontos az volt, hogy az adott család közvetlenül kerüljön kapcsolatba a magyar állammal. Korábban, főleg szlovák vonatkozásban azt akarták, hogy ne a gyerek, illetve a családja kapja ezt a huszonvalahány ezer forintot, hanem létre kell hozni egy alapítványt, és akkor majd az fogja támogatni a magyar intézményeket. Ez is egy derék dolog, de ennél sokkal fontosabb, hogy intézményes kapcsolat jöjjön létre a magyar állam és a magyar iskolába járó gyerek között. Tehát ennek köszönhetően már körülbelül 250 ezer gyerek jár magyar intézménybe.

A tematikus éveket meghirdetjük évről évre, itt az óvodásokkal indultunk, előtte a kisiskolások, a felsősök, és aztán eltoltuk a szakképzés és a gazdasági élet felé, de bölcsen tettük, hogy az óvodával kezdtük. Az óvodákra most egy soha nem látott nagyságú támogatás van - 40 milliárd forint egyébként -, mégpedig azért, mert az a tapasztalat, hogy ha a gyerek magyar óvodába megy, akkor könnyebben megmarad a magyar intézményrendszer keretein belül. Csak ebből a pénzből 152 darab vadonatúj óvodát és bölcsődét építettünk a Kárpát-medencében - Magyarországon kívül persze - és 412-t újítottunk fel.

A testvértelepülések tekintetében, ami Potápi Árpád képviselő úr innovációja és szívügye, éppen megnéztem, hogy 521 magyar település és 832 külhoni magyar település vett részt benne, tehát gyakorlatilag mindenki, aki akart, az részt vehetett benne.

A Kőrösi Csoma Sándor-program Kárpát-medencei megfelelője, vagy mondjuk, osztrák-magyar monarchiabeli megfelelője, a Petőfi-program tekintetében

már évente 75 gyerek megy. Az emlékévek is nagyon sikeresek: Márton Áron, Szent László, most Mátyás király emlékévé lesz, már csak azért, hogy a derék román testvérek is lássák, hogy a Declaratia Alba Iulia az egy dolog, de azért Mátyás király, a mátyási mű mégiscsak egy történelmi jelentőségű dolog.

Külön hangsúlyt kapott a diaszpóra, ami korábban mindig másodlagos volt. Répás Zsuzsának múlhatatlan érdeme, hogy a Diaszpóra Tanácsot kitalálta. Ennek az oka az volt, hogy amikor az a kérdés, hogy Bukarestben kormányon vagyunk-e és Pozsonyban bent vagyunk-e a parlamentben, akkor mindig nehéz volt fölállni, hogy igen, nagyon érdekes a dolog, de akkor mi van a Chicagóban lévő cserkészekkel. Ez mindig másodlagos volt, ezért kifejezetten a diaszpóra kedvéért létrehoztuk a Diaszpóra Tanácsot, ahol csak ezekkel a problémákkal foglalkozunk, persze a diaszpóra képviselői teljes jogú tagjai a MÁÉRT-nak is.

A Kőrösi Csoma Sándor-program keretében most már 150 gyerek megy ki évente. Ez volt egyébként a legsikeresebb ötletünk, az eredeti programban nem is volt benne, de ez volt az egyik legsikeresebb ötlet, és tényleg a diaszpórában lángra tudták lobbantani a magyar identitás parazsát. Úgy szokott kezdődni, hogy először a töltött káposzta, arra már bejönnek, akkor utána a Csárdás királynő, utána Bartók és a végén a magyar állampolgárság fölvétele. Csak ehhez kell egy empátia, amikor kimegy oda egy fiatal ember vagy egy hölgy, és életet lehel azokba a régi és sok esetben már kicsit kiüresedett emigrációs szervezetekbe.

Itt van egy olyan feladatuk is, hogy ezek a szervezetek valamikor emigrációs szervezetek voltak, de az emigráció, mint olyan de facto megszűnt, hiszen 1990 óta nincs értelme annak a szónak a szó szoros értelmében, hogy valaki emigráns, hiszen bármikor hazajöhet. Ezért úgy kellett átalakítani ezeket a szervezeteket, hogy az is otthon érezze magát, aki oda nősült, kint dolgozik, kint tanul hosszabb-rövidebb ideig, tehát minden magyarnak az otthona lehessen.

Julianus-program, Mikes-program: egyébként 300 köbméter könyvet és dokumentumot mentünk meg a pusztulástól, amik között a magyar emigráció dokumentálása szempontjából az Országos Levéltár vonatkozásában is rendkívüli értékek vannak. Az Országos Levéltár a levéltári részt, a Széchényi Könyvtár a könyvritkaságokat, ami pedig nem ilyen érték, az meg megy a Kárpát-medencébe, a magyar iskolákba, ahol minden magyar dolognak örülnek.

Az identitáson túlmenően nem akarom titkolni, hogy fontos a magyar etnikai alapú pártoknak, magyar szervezeteknek a támogatása is. Itt a lényeg, hogy ebben nem kell szemérmesnek lenni, mert az a helyzet, hogy ha magyar polgármester van egy településen, akkor mindjárt más a helyzet, ha magyar képviselők vannak a megyében, már akkor is előrébb vagyunk, ha magyar képviselő van az adott ország parlamentjében, egészen más a mozgásterünk, és ha kormányon vagyunk, akkor pedig különösen más a helyzetünk. Tehát ebből kifolyólag én mindig azon az állásponton voltam, hogy nem kell ideológiai ortodoxiára törekedni a külhoni magyar pártok vonatkozásában, azzal kell koalícióra menni, akivel lehet, ott egyetlen fontos dolog van, a magyar érdekek képviselete és biztosítása.

Persze, miután a Kárpát-medence utódállamaiban felettébb kuszált a politikai helyzet, ezért ezek mindig bonyolult ügyek, de alapvetően a lényeg az, hogy különösen akkor kell támogatni ezeket a pártokat, amikor ellenzékben vagyunk az adott országban, hiszen akkor nagyobb szükségük van rá. Ha kormányon vannak, oldják meg, de amíg ellenzékben vannak, addig mindenképpen segíteni kell az ő szempontjaik érvényesülését, mert egész egyszerűen tévedés azt gondolni, hogy a külhoni etnikai alapú magyar pártok nélkül a magyarság érdekképviselete reális lehet, tehát ezért rendesen támogatni kell az etnikai alapú magyar pártokat.

A gazdaságfejlesztés az utóbbi évek innovációja, hogy így mondjam, meg egyszerűen annak a lehetősége, hogy a magyar gazdaság ezt lehetővé teszi. Külhönban az egy derék dolog, ha az identitásukat meg tudják őrizni, de ha nem tudnak megélni, akkor el fog tűnni onnan a magyarság, tehát ezért Vajdaságban próbáltuk ki a gazdaságfejlesztést, majd Kárpátalján és most már mindenütt körben működik hol nagyobb, hol kisebb összegekkel. De a helyzet az, hogy tipikusan ez a történet az, ahol elmondhatjuk, hogy ez a win-win történet, mert nyilvánvalóan jó az ottani magyarságnak, hiszen gazdasági lehetőséghez jut, jó az adott területen élő, többségi nemzethez tartozóknak, hiszen nekik is munkalehetőség és megnövekedett gazdasági lehetőség, jó az utódállamnak is, hiszen ott beruházás történik az ő országában, és az igazság az, hogy nagyon jó a magyar gazdaságnak, mert ez egy magyar gazdasági expanzió a Kárpát-medencében körben, és olyan munkaerőforrásokat és beszállító kapacitásokat vonz be a magyar gazdaságba, amivel éppen a magyar gazdaság növekedésének tesz jót.

Tehát ezt a gazdaságfejlesztést mindenképpen folytatni fogjuk lehetőleg úgy, hogy az adott területen a magyarság legitim képviselői döntsék el, hogy hogyan bonyolítják le ezeket a pályáztatásokat. Van olyan ország, aki ehhez nem járul hozzá, akkor megoldjuk Magyarországról. Nyilván minden ország más, minden országnak körülöttünk más a hozzáállása az adott magyar kisebbséghez, de mindenkivel valamilyen szintű megállapodásra tudtunk jutni, és azt gondolom, bölcsen, sehol nem vittük kenyértörésre a dolgot. Tehát mindig az utódállam legitim politikai hatalmával egyeztetett módon tudjuk a magyar gazdaságfejlesztést lebonyolítani, és miután a tapasztalat az, hogy a végén mindenki jól jár, ezért azt kell mondanom, hogy egyre inkább elfogadják az utódállamok is a magyar gazdaságnak ezt az expanzióját és jelenlétét.

A honosítás tekintetében, ami személyes életcélom is volt, persze ez tartani fog az idők végezetéig, de nagyságrendileg, azt gondolom, aki föl akarta venni a magyar állampolgárságot, az fölvehette, a diaszpórában vannak még nagyobb tartalékok. Itt amiért ezt az állítást megkockáztatom, az az, hogy nyilván, amikor a honosítás kezdődött, akkor először átjöttek Magyarországra és felvették az állampolgárságot, majd a második hullám az volt, aki bement a nagykövetségekre meg a konzulátusra intézni az állampolgárságot, most kihelyezett konzuli napokat rendezünk és kimegyünk a kistelepülésekre. Ez most még néhány százezer ember lehet, de nagyságrendileg főleg a Kárpát-medencében, aki föl akarta venni a magyar állampolgárságot, az de facto fölvehette. Persze, aki egyszer magyar állampolgár, annak a gyerekei is magyar állampolgárok lesznek, tehát maga a honosítás és a magyar államigazgatás ebben az értelemben - anyakönyv stb. - az adott területen mindig működni fog, de nagyságrendileg, azt mondhatom, hogy a nemzetegyesítés nagy tettét megcselekedtük.

Számszakilag a mai nappal ez úgy néz ki, hogy 885 ezren lettek kedvezményes honosítással honosítva a Kárpát-medencében, 135 ezer embernél volt állampolgárság-megállapítás. Ez bonyolult, mert sokféle dolog van, tehát az, amikor mondjuk, valakinek a nagyapja a mai Magyarország területéről ment ki, a *ius sanguinis* alapján, aki magyar állampolgár leszármazottja, az magyar állampolgár, úgyhogy őt a szó nagyon szoros értelmében nem honosítjuk, hanem megállapítjuk a magyar állampolgárságát. Tehát mindent összerakva 1 millió 20 ezer fölött van az, aki állampolgárságot szerzett, és azt gondolom, ez tényleg a nemzet közjogi egyesítése.

Örömmel jelentem, hogy miután - nagyon helyesen - tartottuk magunkat ahhoz, hogy egy magyar nemzet van egy állampolgársággal, ezért a szavazati jog elválaszthatatlan az állampolgárságtól, ezért a szavazati jogot kiterjesztettük a választójogi törvény tekintetében a külhoni magyarságra, ahol 380 ezren

regisztráltak, ami egy óriási szám. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy jó sokan vannak, akiknek van magyarországi lakcímük, ők értelemszerűen nem regisztrálnak, mert a magyarországi lakcímükből kifolyólag két szavazatuk van. Tehát 380 ezren regisztráltak, 267 ezren de facto szavaztak és ebből 225 ezer volt az érvényes szavazat, ez kétszer annyi körülbelül, mint 2014-ben volt.

Itt nyilván a feladat az, hogy egyszerűsíteni kell - hozzá kell nyúlni a választójogi törvényhez - ezeket a bürokratikus szabályokat, a boríték ide, boríték oda. Most nem akarok erre kitérni, de például Kárpátaljáról sokan nyilván nem akarták, hogy kiderüljön, hogy ők magyar állampolgárok, ezért berakták még egy borítékba az egész paksamétájukat. Az ügy szempontjából - most nem akarom ide kifuttatni a dolgot, de - a lényeg az, hogy ezt is egyszerűsíteni kell, és például olyan dolgokat nem érdemes fönntartani, mint mondjuk az anyja neve mint identifikációs adat, hiszen Magyarországon kívül általában nem használják az anyja nevét identifikációs adatként, és ebből kifolyólag sokan nem tudják, hogy pontosan hogy van az édesanyjuk neve. Az én anyámat is Romániában anyakönyvezték Niklas Erzsébetként, és hogy a Niklast hogy írták, és hogy Elisabeta-e, hirtelen én sem tudnám, hogy az eredeti román anyakönyvben anyám neve román helyesírással hogy van például, fogalmam sincs. Ráadásnak, ha az illető nem is használja az anyja nevét, főleg az ékezetek és egyéb tekintetében sok elírás van, és akkor még nem beszéltem arról, hogy a cirill betűs átírásoknál nagyon sok elírás van, mert például a 'g' és a 'h' az orosz kultúrkörben gyakorlatilag ugyanaz, és ezért sok esetben rosszul írják le. Ez most zárójel. Tehát itt nyilván egyszerűsíteni kell, de a lényeg az, hogy 225 ezer érvényes szavazat érkezett, ami duplája annak, mint ami 2014-ben volt. Ezt csak megemlítem, hogy 96,2 százalékban a Fidesz-KDNP-szövetséget támogatták, ez egyébként egy százalékkal több is, mint négy évvel ezelőtt.

Miután az utóbbi időben is és ezekben a napokban is állandóan van a külhoniakkal kapcsolatban - nyilvánvalóan a politikai háttérből kifolyólag és a külhoniakkal szembeni támadásként -, hogy ilyen meg olyan visszaélés van, meg hogy így a Washington Post meg a nem tudom milyen ukrán internetes portálon árulják a magyar állampolgárságot, csak zárójelben jegyzem meg, hogy egyébként ezek - a rendőrséggel szépen kivizsgáltattuk - szélhámos honlapok. Be lehet fizetni a pénzt, egyébként nem létező emberek nem létező történetekkel nem létező címen nem létező útlevelet árulnak. Amikor az volt, hogy az ukrán ÁSZ főnöke is magyar állampolgár, természetesen utánanéztünk, életében nem volt itt, nem is kérte, tehát ezek mind szemenszedett hazugságok.

Ráadásnak azért azt érdemes megfontolni, hogy az egész magyar államrezonban, az egész magyar államrezonban a legszigorúbb állami kontroll az állampolgárságon van. Először is minden egyes állampolgársági ügyön van egy államigazgatási ellenőrzés, majd az egészen van mindenkin átfuttatva egy közbiztonsági. Tehát aki életében bármikor bekerült valamilyen rendőrségi stb. nyilvántartásba - csak zárójelben jegyzem meg, hogy miután szövetségi rendszerek tagjai vagyunk, ezért itt nemcsak arról van szó, hogy magyarországi rendszereken van átfuttatva -, és van az egészen még egy nemzetbiztonsági kontroll is. Tehát ennél szigorúbb ellenőrzést nehéz elképzelni, és azért azt is mondom, hogy ennyi honosítás mellett 35 ezer elutasítás is volt, ez szinte az esetek nagy részében a magyar nyelvtudás hiánya miatt volt, kisebb részben a származási papírok elégtelensége miatt.

Itt ez egy örök vita, csak azért szeretném most is jelezni, hogy én egyébként enyhítenék a nyelvtudás követelményén, pont hogy nem szigorítanék, hanem enyhítenék rajta, mégpedig azért, mert azt nagyon figyelembe kell venni, hogy milyen környezetben van az az adott nyelvtudás előírva. Azt szoktam mondani, főkonzul urat

látva - bocsánat képviselő urat, de nekem te mindig főkonzul úr maradsz -, tehát aki mondjuk, Csíkszeredában nem tud magyarul, az menjen a fenébe, de mondjuk, aki Rahó tetején, a hegyekben, a ruszin világban törve beszél magyarul és próbálja valamennyire őrizni a magyar identitást, annak azt a kis tudását is meg kell becsülni. Tehát azért nem mindegy, hogy valaki egy tömbmagyarságban van, vagy pedig valamilyen egész kicsi szórványban, és ezért azt nem lehet egzakt módon megmondani, hogy hány darab szót kell tudnia és milyen grammatikai alakzatot.

Tehát itt azért jelzem, hogy 35 ezer elutasítás volt, vagy még több elutasítás, ezek nagy része a nyelvtudás hiánya miatt, kisebb részben a papírok elégtelensége miatt. Tehát nem tudta igazolni a magyar állampolgártól való származását, ott szigorúnak kell lenni, persze, és bizonyos számban természetesen az elutasítás oka az is, amikor akár közbiztonsági, akár nemzetbiztonsági találat van, és meg kell mondanom, hogy itt az arra hivatott szervek abszolút professzionalitással járnak el.

Én azt gondolom, nem is húzom az időt, elnök úr. Nem tudom, Árpád, te esetleg szeretnél valamit mondani? *(Jelzésre:)* Akkor köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszterelnök-helyettes úr. Tisztelt Bizottság! Önöké a szó. Vélemények, kérdések, tessék parancsolni! *(Jelzésre:)* Ungár Péter képviselő úr!

Kérdések, észrevételek

UNGÁR PÉTER (LMP): Köszönöm szépen. Én három dolgot szeretnék röviden megkérdezni. Az egyik, csak a véleményére vagyok kíváncsi, hogy a Nemzetstratégiai Kutatóintézetet mennyiben tartja sikeresnek, illetve a ráfordított összeget mennyiben tartja úgy, hogy megtérült Magyarországnak, illetve mi a véleménye arról, milyen ellenőrzéseket végeztek a Nemzetstratégiai Kutatóintézetben, hogy ezek az adóforintok jól lettek-e elkölthetve.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Bocsánat! Hogy milyen, mit csináltak?

UNGÁR PÉTER (LMP): Végeztek-e bármilyen ellenőrzést a Nemzetstratégiai Kutatóintézetben, hogy az adóforintjaink megfelelő módon lettek-e elkölthetve *(Dr. Semjén Zsolt: Fogalmam sincs.)*, és mennyire bizonyosodtak ebben meg, illetve összességében hogy értékeli a Nemzetstratégiai Kutatóintézetet, hogy mennyiben szolgálta az összmagyarság érdekeit.

Itt csak egy konkrétumot, hogy milyen információk vannak arról, hogy a marosvásárhelyi magyar gimnáziummal pontosan mi a helyzet, illetve újra fog-e tudni indulni, és ha igen, akkor itt milyen lépések történtek.

A harmadik kérdés pedig, hogy mi a véleménye arról, hogy minisztertársa, Szijjártó Péter azt mondta, hogy a magyar-szlovák kapcsolatok történelmi csúcsponton vannak - ha jól idézem pontosan -, ennek ellenére Szlovákia most nemcsak az állampolgárság területén, de akár a nyelvhasználat vagy egyéb ügyben nem úgy viselkedik az ottani magyar kisebbséggel, ahogy azt mindannyian elvárnánk. Tehát jelezte-e ezt minisztertársának, illetve mi az álláspontja arról, hogy ha ilyen az érdekérvényesítő képességünk a szlovák-magyar történelmi csúcsponton, akkor milyen lehet a mélyponton. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. További kérdések? *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Köszöntöm tisztelettel miniszterjelölt urat, államtitkár urat, miniszteri biztos urat. Én egy picit hosszabb

leszek, mint Ungár képviselőtársam, de a korábbiakhoz képest picit koncentrálni fogom a mondanivalómat inkább fontosabb csomópontokra, illetve egy-két kérdést most elegánsan el fogok engedni, amire egyébként utalt miniszterjelölt úr a bevezetőjében.

A legfontosabb, amivel kezdeni kell, azt hiszem az, hogy most egy 2x8 éves összehasonlításban tudunk visszatekinteni a múltra nyilvánvalóan, és bár ön csak az elmúlt 8 év pozitívumait emelte ki, ennek ellenére én most nemcsak a negatívumokkal fogok előhozakodni, hogy egy picit kiegyensúlyozottabbak legyünk.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Én nem találtam ilyet, de megköszönöm a segítséget.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Segítek akkor. Segítek akkor nagyon szívesen ebben is. Szóval 2x8 évet tudunk összehasonlítani. Azt nyilvánvalóan látni kell, és ezt mi soha egy pillanatig nem is tagadtuk, hogy itt nagyon fontos lépések történtek és ezt most már 8 év távlatából lehet látni, mind a nemzet közjogi újraegyesítése, mind a nemzeti összetartozás és alapvetően a külhoni közösségek anyagi és egyáltalán Magyarországról való politikai támogatása révén, bár egyébként pont ez ügyben vagyunk talán egy kicsit kritikusabbak a többihez képest.

Tehát az a fajta érzéketlenség, sőt sokszor bántó érzéketlenség - ezért sajnálom, hogy nincs itt képviselőtársam -, ami a szocialista nemzetpolitikát jellemezte, azért azt sok szempontból sikerült meghaladni, amit akkor is fontos leszögezni, ha nem volt nehéz nagyot fejlődni ezen a területen nyilvánvalóan. *(Dr. Semjén Zsolt: Ez így van. - Derűlttség.)* Tehát az anyagi támogatások volumene valóban kezd most már oda elérni, sőt talán néha a ló túloldalán is vagyunk most már, úgy gondolom - de erre majd kitérek -, ami valóban ad egyfajta alapot ahhoz, hogy a magyar közösségek azt a támogatást Magyarországtól megkapják, ami nekik jár, és ami azért a magyar megmaradást segíteni fogja. Ez akkor is így van, ha ennek az elköltésében azért nekünk rendre vannak vitáink.

Bár most erre konkrétan nem tértünk ki, de ki szeretnék térni arra - de ezt majd inkább holnap fogjuk egy kicsit hosszabban ragozni Sziijártó miniszter úrnál -, ez pedig nyilván a kárpátaljai magyar közösség melletti határozott kormányzati kiállás mind a támogatáspolitikai, mind a diplomácia tekintetében. Nyilván nem felejtve és ceterum censeo hozzárakva, hogy azért egy picit hamarabb is lehetett volna lépni ebben az ügyben, és akkor talán nem kellett volna megvárni azt, hogy égjen a ház. Hozzáteve azt is egyébként, hogy nemcsak ez az egy kérdés van most Kárpátalján, az oktatási törvény ügye, hiszen nagyon leleményesek az ukrán képviselők és mindenféle különböző tervezetek vannak az ukrán parlament előtt most is, amik mondjuk, a nyelvhasználatot, az állampolgárságot vagy éppen a regionalizációt érintik, tulajdonképpen ezek mindegyikének van, ha nem is célja, de hatásában magyarellenés éle.

Ki kell emelni a pozitívumoknál természetesen a gazdaságfejlesztési támogatásokat. Ez talán az elmúlt 8 évnek az egyik legfontosabb döntése volt azzal együtt is, hogy itt azért szerintem vannak még területek, amelyeken erősíteni lehetne. Ezzel kapcsolatban már voltak beszélgetéseink főleg államtitkár úrral az elmúlt év során a parlamentben is meg itt a bizottsági üléseken is. Én továbbra is azt szeretném szorgalmazni, miniszterjelölt úrtól is azt szeretném kérni, hogy legyenek világosabban magyar nyelvhasználatához, magyar munkaerő alkalmazásához, magyar feliratokhoz kötve ezek a támogatások, ez ügyben lehetne még előrelépni. Én nem tartom helyesnek azt, hogy milliókkal és tízmilliókkal támogatunk olyan cégeket meg vállalkozásokat, amelyek úgy üzemeltetnek, mondjuk, éttermet egy 40 százalékbán

magyar városban, hogy csak szerbül tudnak a pincérek és csak szerb nyelvű étlapot osztanak ki. Ezek lehet, hogy apró, szimbolikus dolgok, de ha már a magyar államnak ilyen szinten van lehetősége - most hogy mondjam? - mégis egyfajta ösztönzésre vagy nevezük úgy, nyomásgyakorlásra, akkor ezt szerintem egy kicsit bátrabban meg kellene tenni.

A másik, vagy az utolsó kérdés pedig a nemzeti összetartozás erősítése, önmagában a határon túli magyar közösségek problémáinak, pusztán létének a beemelése és ennek a hangsúlyosabbá tétele a magyar médiában vagy a magyar oktatásban. Úgy gondolom, hogy ez mindenképpen egy fontos kérdés. Viszont ennek volt egy árnyoldala is, és erre szeretnék azért külön kitérni, ez pedig az, és erre ön is utalt, hogy a kampány miatt az elmúlt félévben ez hogyan jelent meg, és hogyan keltek föl negatív érzetek Magyarországon a külhoni magyar közösségek irányában a politika vagy a választási kampány kapcsán. És ebben önöknek van felelőssége, ha nem is önnek személy szerint, mert tudom, hogy ez önnek nem volt kedvére való, de borzasztó nagy felelőssége van a kormányzati médiának, a fideszes médiának abban, hogy a külhoni magyarokat a magyarországi ellenzék ellen uszította, és ennek van visszaható hatása Magyarországon is.

Tehát az, hogy fideszes utasításra RMDSZ-es utcafőnökök hóbörgő tömeget küldenek Marosvásárhelyre csak azért, hogy azt lehessen megmutatni a magyarországi kormány médiában, hogy Erdélyben mennyire nem látják szívesen Vona Gábort, ebből önöknek semmilyen politikai haszna nem lett, ellenben legalább sikerült ezeket az árkokat elmélyíteni a határon túli és a magyarországi magyarok között. És ne csodálkozzanak akkor azon, hogyha egy Jobbik-szimpatizáns vagy szavazó, aki azt látja, hogy a pártja éveken keresztül becsülettel megpróbált mindent megtenni a magyar közösségekért, és azt látja, hogy egyébként a miniszterelnök-jelöltjüket pedig köpködi, szidalmazza, hazaárulónak nevezik, annak lesz egy ilyen hatása, miniszterelnök-helyettes úr, annak lesz egy ilyen hatása, hogy ezek a szavazók elbizonytalanodnak azzal kapcsolatban, hogy ez a cél meg ez a kérdés jó-e és helyes-e így. Arról nem is beszélve, hogy ebből önöknek az égvilágon semmilyen politikai haszna nem volt, ha csak nem az az egy százalék, amit az előbb megemlített. Én nem hiszem, hogy ezért az egy százalékért megérte (*Dr. Semjén Zsolt: Az nem akkora.*), nem hiszem, hogy ezért az egy százalékért megérte a teljes kormányzati médiát arra ráállítani, hogy az ellenzék nemzetiárulózzák és a nemzetpolitika iránti elkötelezettségét megvonják.

Visszatérve a támogatáspolitikához: amire azt mondtam, egy picit a ló túloldalán vagyunk, ezt két dologból gondolom, és erre viszont már sokszor kitértünk. Tehát amikor Antal Árpád, akivel személy szerint is meglehetősen jó kapcsolatban van, nemrég úgy fogalmazott, hogy hosszú távon veszélyesnek tartja, hogy a romániai magyarság intézményi rendszere a magyar kormánytól függ, mert mi lesz egyszer, ha ne adj' isten egy másmilyen érzékenységgű kormánya lesz Magyarországnak, amelyik majd nem akar ennyi pénzt áldozni a külhoni magyar intézményrendszer fenntartására.

Az elmúlt évek nemzetpolitikáját és külpolitikáját ebből a szempontból az jellemezte, hogy önök, nem azt mondom, hogy föltétlenül kell a konfrontáció, de legalábbis a határozott nemzeti érdekérvényesítés, a környező országok kormányaival szemben való határozott nemzeti érdekérvényesítés helyett például az intézményi finanszírozás tekintetében inkább újabb és újabb feladatokat vállaltak át az utódállamoktól. A marosvásárhelyi orvosképzés problémájára se az a megoldás, hogy akkor ezt bevonjuk a Sapientia alá, és akkor elkezdjük ezt Budapestről fizetni. Ha már egyszer Ungár Péter éppen a magyar-szlovák kiváló viszonyról beszélt, akkor néhány évvel ezelőtt, még emlékszünk arra, Martonyi János arról beszélt, hogy a két modern

állam fennállása óta soha nem volt ilyen jó a magyar-román viszony. És mire mentünk vele? Nézzük meg pár év távlatából! Azért volt jó a magyar-román viszony, mert semmit nem kértünk meg egyoldalú gesztusokkal operáltunk. Ezt tesszük most Szlovákia irányába is egyébként és ezt tettük akkor is, amikor önök ahelyett, hogy belementek volna abba az adott esetben vitába Ficóval, hogy talán nem kéne a felvidéki magyar kisiskolák egyharmadát bezárni, akkor a miniszterelnök közölte, hogy neki erre nincs lehetősége, de majd a magyar állam kifizeti, kész, pont. Tehát azért ezt egy rossz útnak tartom, másrésről meg, és akkor térjünk át az autonómiára...

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Bocsánat! A MOGYE-val kapcsolatban akkor mi a javaslat? Azt értem, hogy azt mondod, hogy a Sapientia ne tartsa fenn, és akkor mi lesz?

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Az, miniszterelnök-helyettes úr, hogy azt mondjuk, ez egy olyan kérdés, amit folyamatosan napirenden kellett volna az elmúlt évek során is tartani. *(Potápi Árpád János: Napirenden is tartottuk.)*

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterelnök-helyettes: De mi a vége?

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Bocsánat! Önök beszélnek mindig arról, hogy önöké a kormányzati felelősség, akkor tessenek ezeket az ügyeket megoldani *(Potápi Árpád János: Ezt könnyű mondani!)*, de az, hogy mindig, mindennek az a megoldása, hogy jól van, majd akkor kifizetjük, ez hosszú távon nem lehet megoldás, azért ebben talán egyet fogunk tudni érteni.

Az autonómia ügye: én tudom, hogy ha valaki lelkes, elkötelezett híve ennek, akkor az ön. Elmondta most is, el szokta mondani elég sok helyen, kár, hogy mások a kormányban ezt nem nagyon mondják el sehol, például Brüsszelben nem. Ahány szabadságharcot itt folytattunk az elmúlt években Brüsszel ellen, jellemzően mind olyan kérdésekben, hogy ha az Európai Unióból kritizálták a Fidesz pártállamépítési törekvéseit, akkor tudtunk szabadságharcot folytatni, a határon túli magyarság ügyében vagy az autonómia ügyében olyan túl sok szabadságharc az elmúlt évek során sem zajlott. Az autonómiáról nemcsak a MÁÉRT utáni sajtótájékoztatókon kellene beszélni, hanem ennek egy központi külpolitikai prioritásnak kellene lennie, mint ahogy most egyébként nem az.

Ha van egy HUNINEU irodánk - és azért hadd térjek ki erre is - meg egy alapítvány, amelyiknek az lenne a dolga, hogy Brüsszelben lobbizzon, ehelyett Kövér László elnök úr határon túli haverjainak a falunapjait, március 15-ét meg mindenféle táncos mulatságait finanszírozza, ami önmagában még nem lenne rossz, de akkor legalább vigyenek már oda egy nagykövetet vagy a romániai különböző nagykövetségek diplomatait, etessék-itassák meg őket, és mondják el nekik, hogy mi újság van Erdélyben, erre azért lenne fogékonyság. Nézzük meg, hogy az amerikai nagykövet például kritizálta a romániai egyházi ingatlanok visszaszolgáltatásának a késését. Itt ez megint egy olyan terület, ahol lenne potenciál. Tehát még egyszer szeretném hangsúlyozni *(Dr. Semjén Zsolt: 30 éve kritizálja.)*, nem az ön elkötelezettségét vonom ebben az ügyben kétségbe, ez távol álljon tőlem, én inkább arra szeretném önt biztatni, hogy ezt az elkötelezettséget növelje a kormány más tagjaiban is. *(Dr. Semjén Zsolt a kormánypárti képviselőknek: Halljátok!)*

„Szerintem helyes az, összefoglalóan, hogy az élet minden területén van határon túli politika és támogatás, abban viszont a képviselő úrnak van igaza, hogy minél inkább egy egységes térképet kell látnunk, hogy ki, hol, mit támogatott, a dupla

finanszírozások elkerülése végett.” Ezt ön mondta legutóbb (*Dr. Semjén Zsolt: Így van. Tudom.*), amikor ezt régi mániámként szóba hoztam. Azt szeretném kérdezni, hogy az új kormányzati struktúrában ön lát-e előrelépést azzal kapcsolatban, hogy kicsit átláthatóbb legyen a nemzetpolitika finanszírozása. Megelőlegezem, én nem, de örülnék, ha ez ügyben egy kicsit pozitívabb választ tudnék kapni.

Trianon 100: „Valóban döntő fontosságú saját magunk számára és a külhoni magyarság számára is és a világ számára is bemutatni a száz évvel ezelőtti történeteket.” Ezt szintén ön mondta a legutóbbi meghallgatáson. Most már alig egy év sincsen azokig az évfordulókig, amiket főleg a románok meg a szerbek nagy csinnadrattával meg fognak ülni. Magam két évvel ezelőtt vettem fel, hogy ezzel kapcsolatban valamit csinálni kellene, határozati javaslatokat adtunk be, mindent beadtunk, önök mindent leszavaztak, mondván, hogy a kormánynak majd lesz saját javaslata, azóta sem történt semmi. Mi újság ezzel? Akarunk válaszolni arra a propagandára, amit majd a szerbek és főleg a románok ki fognak fejteni és már elkezdtek a nagy egyesülés és az akkor történt béke jogossága tekintetében, vagy inkább azt gondoljuk, hogy ez ügyben csendben kell maradnunk.

Nekem tetszik ez az ideológiai ortodoxia, ahogy fogalmazott azzal kapcsolatban, hogy nem kell finnyásnak lenni, hogy kivel működjön egy határon túli magyar párt együtt, csak ha már a ló túloldalánál jártunk előbb is, akkor ehhez hadd tegyem hozzá, hogy azért elvtelennek se kellene lenni, úgy gondolom, és azt látom, hogy önök azért egy-két ilyen elvtelenséget elnéznek a határon túli szövetségeseiknek a kormányra kerülés érdekében; gondolok itt most például a Vajdaság-napjának bevezetésére Délvidéken. Tehát miközben miniszterelnök-helyettes úr azzal zrikálja az RMDSZ-t, teljesen jogosan, hogy a lelkének kevesebb dolog fájna jobban - ha jól idézek -, mintha az RMDSZ elmenne ünnepelni december 1-jén, ehhez képest önök közül senkinek semmilyen problémája nem volt azzal, hogy Pásztor István meg elment vidáman tapsikolni november 30-án a Szerb Nemzeti Színházba egy hasonló évfordulón. Egyébként a VMSZ most le fogja nyelni azt, hogy Vajdaság elszakításának az évfordulóját Vajdaság-nappá nyilvánítsák, sőt most már az is fölmerült a szerb parlamentben, hogy Vajdaságot át kéne nevezni Szerb-Vajdaságra, ráadásul majd pont november 25-én. Azért én úgy gondolom, hogy ezekben a kérdésekben az érzékenységünket még akkor is meg kellene tartani, ha egyébként egyetértünk azzal, hogy elsődleges cél kell legyen, hogy a környező magyar szervezetek, pártok minél nagyobb arányban a kormányzásban részt tudjanak venni.

Felvidék: a kettős állampolgárság ügyében várható-e valamilyen előrelépés, azt szeretném kérdezni. (*Dr. Semjén Zsolt: Bocsánat! Nem értettem.*) A kettős állampolgárság ügye Felvidéken. Így 8 év után most már lassan ehhez az ügyhöz hozzá kellene nyúlni, de ez ügyben nem nagyon látszik, hogy valamiféle mozgás lenne.

Illetve egy másik ilyen apró konkrét kérdés, nem belemenve a részletekbe, ez az ukrán nyugdíj. Itt lementek a választások, nyilván a választásokig önök ehhez a kérdéshez nem akartak hozzányúlni, ezt mi valamennyire értjük is egyébként, de most van négy év, ezt azért most már lehet, hogy rendezni kellene.

És a harmadik ilyen nagyobb kérdés, amire még ki szeretnék térni, hogy ön úgy fogalmazott, hogy minden magyart akarnak képviselni, és a határon túli magyar pártokkal való jó viszonynak a fontossága. Ezzel kapcsolatban nekem az a legnagyobb bajom, hogy Magyarországon a Fidesz még úgy, ahogy megtűri a többpártrendszert, de a határon túl azért már lényegesen kevésbé. Önöknek ez a fajta nemzetpolitikája viszont kifejezetten szelektív és diszkriminatív. Több ilyen kérdésről beszéltünk. A MÁÉRT-et én jelen formájában nem tartom az összmagyarság tanácskozó testületének, mint ahogy ön fogalmazott, egész egyszerűen azért nem, mert ott

szervezetek diszkriminatív módon, politikai alapon és önkényesen vannak ebből a testületből kirekesztve, ráadásul most már 8 év eltelt és most már mindenre van példa meg ellenpélda, és egyre nehezebben tartható több kérdés. Én ezt kénytelen vagyok megint előrehozni és kénytelen vagyok ismét kérni önöket arra, hogy vizsgálják felül ezt az álláspontjukat, ne a kormányzathoz való közelség határozza meg egy határon túli magyar szervezet legitimitását.

A Magyar Mozgalmat és a VMDK-t azért nem engedik be a MÁÉRT-ba, mondván, hogy vegyes párt, mert indítottak a listájukon egy horvát figurát. A VMSZ-nek most van egy szerb képviselője a belgrádi helyi önkormányzatban, nyilván nem fog eszükbe jutni önöknek se, mert egyébként értelmetlen is lenne a VMSZ-t ezért vegyes pártnak minősíteni. Gajdos képviselő úr annak idején nem volt magyar képviselő, mondván, hogy ukrán többségi pártnak a listáján lett képviselő, Brenzovics képviselő úr meg az lett. Helyes, hogy az legyen egyébként, tehát félreértés ne essék, csak azt szeretném jelezni, hogy továbbra sem tartom jónak és helyesnek, hogy ilyen alapon diszkriminálunk, főleg úgy nem, hogy egyébként különösebben súlyos politikai döntések sem a MÁÉRT-en, sem a KMKF-en nem történnek, ami pedig történik, azokban egyébként általában egyetértés szokott lenni, és erre egyébként mi magunk is, itt az ellenzék pártjai is mindig törekedni szoktak. Egyébként miniszterelnök-helyettes úr is mindig nyitott szokott arra lenni, hogy ha itt felvetés van, akkor azt próbáljuk meg úgy bedolgozni a zárónyilatkozatba, hogy azt konszenzussal el tudjuk fogadni, tehát én nem érzem ezt ennyire súlyosnak. Kérem önöket megint arra, hogy ezeket a kérdéseket vizsgálják felül. Az, hogy a preferenciák megvannak, az egyértelmű, az, hogyha egy párt kormányon van, azt nyilván szorosabb kapcsolattal kell kezelni, az, hogyha egy párt világosan megfogalmazza a nemzeti értékeket és magát etnikailag magyarnak határozza meg, miközben mások nem - hiszen ilyeneket is tudunk - az megint egyértelmű, és azt hiszem, hogy helyes különbségtétel, azért hangsúlyozzuk ezt is a végén.

Egy apróság a végére: miután úgy tudom, hogy miniszter úr megkapta a Nemzetiségi, Civil és Egyházügyi Államtitkárságot is, azért egy kérdésem szabadjon ide is, ez pedig a civil szféra és egész konkrétan a Nemzeti Együttműködési Alap kapcsán.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Azt nem.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Azt nem?

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Azt nem. Én sem ma kezdtem.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Kár.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Bocsánat, csak tisztázzuk! Az egyházi ügyek tokkal-vonóval és a magyarországi nemzetiségek a roma nemzetiség kivételével.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): De a civilek nem jönnek, az marad az EMMI-ben?

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Nem.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): De azért több pénz kéne nekik (*Derűtség.*), azért ha valahol szóba kerül, esetleg kormányülésen vagy valahol. (*Derűtség.*) Jó. Köszönöm szépen, elnök úr.

Összességében annyit szeretnék mondani, hogy azt hiszem, itt nagyon komoly változások történtek, ennek mi az elmúlt években is segítői voltunk, és azt tudom vállalni, hogy a következő években is segítői és támogatói leszünk minden olyan törekvésnek, ami a külhoni magyar közösségek megmaradását, fennmaradását, jogainak gyakorlását elősegítik és az ehhez szükséges magyarországi támogatások biztosításához szükségesek. Ezeket a vitákat majd nyilván a jövőben is le fogjuk folytatni, én annyit kérek csak miniszterjelölt úrtól főleg most, a ciklus elején, hogy itt azért lehet, hogy kicsit tágabb lehetőség van bizonyos kérdéseknek az újra elővételére vagy rendezésére, ezért azokon a kritikus szempontokon, amiket felvetettem, gondolkodjon el, annál is inkább, mert ezek nem az ellenzékiiségeből fakadó, hanem a meggyőződéséből fakadó szempontok voltak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Más kérdés, vélemény a bizottság részéről? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, úgy felkérem miniszterjelölt urat, miniszterelnökhelyettes-jelölt urat - ezt így azért hosszabb volt elmondani -, szíveskedjen reflektálni a felmerült kérdésekre.

Dr. Semjén Zsolt válasza, reagálása

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Nagyon szépen köszönöm.

Először Ungár Péter képviselő úrnak próbálnék meg néhány rövid választ adni a Szász Jenő barátunk féle Nemzetstratégiai Kutatóintézet tekintetében. Fogalmam sincsen, hogy milyen ellenőrzés volt és milyen ellenőrzés nem volt, korábban nem tartozott a nemzetpolitika általam felügyelt területéhez. Kétségtől van egy bizonyos párhuzamosság a Nemzetstratégiai Kutatóintézet és a Kántor Zoltán által vitt, nálunk lévő kutatóintézet tekintetében, itt történelmi okokból kifolyólag vannak párhuzamosságok, nyilván ezt majd valahogy ki kell balanszírozni. Én azzal egyetértek, amit mond, hogy Szász Jenő, mint Mohamed koporsója lebegett itt valahogy a magyar közigazgatásban nehezen elhelyezhető módon, és számos anyagát látom az NSKI-nak, amelyekben tényleg értékes dolgok vannak.

Abban érzek jogos kritikát, hogy ez sok esetben nem passzolt össze. Én sem látom, hogy ez most hogyan kapcsolódik a napi ügyek vitele tekintetében a nemzetpolitikával. Most idejöttek a védőszárnyaim alá, megpróbáljuk majd valahogy összerendezni ezt a területet is. Nyilván, ami párhuzamosság, azokat valahogy ki kell küszöbölni, ami értelmes dolog, azt megtartani, ami vitatható akár pénzügyi vagy bármilyen szempontból, ha van ilyen, akkor azt pedig át fogjuk gondolni. Most nem azért nem válaszolok, hogy volt-e ellenőrzés vagy nem, mert tényleg nem tudom, fogalmam sincsen.

Marosvásárhely tekintetében az valóban az egyik legsúlyosabb kérdés, ugyanis itt nemcsak egy magyar és/vagy egy egyházi iskoláról van szó, hanem az egész pontosan ugyanaz, mint ami a Mikó Kollégium ügye volt. Tehát gyakorlatilag miről van szó? A kommunista rendszer alatt, idején elraboltak hatalmas mennyiségű egyházi ingatlant, katolikus, református, zsidó nagyon nagy ingatlanrendszert loptak el, megjegyzem egyébként, hogy megint csak történelmi okokból kifolyólag a magyarság intézményrendszerei felekezeti iskolai rendszerben voltak az unitáriusoktól kezdve, a reformátuson át a katolikus egyházig. Ennek a töredékes visszaadása sem történt meg, de nem elég, hogy nem történt meg, hanem az egyszer már visszaadott, az egyháznak visszaadott dolgoknak a visszaállamosítása zajlik, és ugyanúgy, mint a Mikó Kollégium, ugyanúgy a marosvásárhelyi történés is egyfajta visszaállamosítása a végre egyházivá vált dolognak. Ráadásnak Marosvásárhely az egyik ütközőpont, nagyjából fele-fele etnikailag, tehát itt azért mindennek szimbolikus üzenete is van.

A vérlázító volta a dolognak itt is az, hogy van rá egy törvényi kötelezettség, van rá egy teljesen szabályos, érvényes alapítás, a szülők, a gyerekek, és utána abszurd vádakkal lehetetlenítik el. Önmagában az, hogy a korrupcióellenes ügyészség szállt rá a történetre, mutatja az egésznek a megfélemlítés jellegét, ugyanis a vita tárgya legfeljebb az lehet, hogy alakilag szabályos-e az az okirat, amit kiadtak, de a vádirat szerint sincs benne semmiféle korrupció, senki nem kapott senkitől semmilyen pénzt, tehát fogalmilag kizárt a korrupció, mégis a korrupcióellenes ügyészség járt el. Somesan, vagy hogy hívták azt a derék tanfelügyelőt, tehát egy román embert is tönkretettek, az ottani magyarokat is megfélemlítették, berendelték a magyar szülőket, hogy miért adják be a gyerekeiket.

Itt a helyzet az, hogy minden fronton harcban állunk, ez az egyik. Én is megtettem, amit lehetett vatikáni vonatkozásban. Tehát például most, amikor a pápalátogatást próbálják szervezni, zárójelben jegyzem meg, csak mondom, hogy a Szentszék részéről már rég cáfolták azt, hogy a pápa 2019-ben Romániába menne, és a mostani hivatalos álláspont az, hogy a román miniszterelnök asszony hiányos angoltudása miatt félreértette a szöveget. (*Ungár Péter távozik az ülésteremből: Elnézést, de mennem kell. - Ungár Péternek:)* Köszí szépen. Kár, pedig nagyon szívesen elmondtam volna neked, de akkor jó. Akkor, amit neked mondtam volna, elmondom Szávaynak. (*Ungár Péter közbeszól. - Derűltség.*) Ezzel végleges mély árkot ástam a Jobbik és az LMP között.

Tehát a lényeg az, hogy vatikáni vonatkozásban is megtettük a védelmi lépéseket, hiszen a Szentszék is a nuncius úron keresztül napirenden tartja ezt a kérdést, hiszen ez nem pusztán egy nemzetiségi, hanem egy nagyon súlyos vallási sérelem. Hogy azért mégiscsak az RMDSZ-en a világ szeme, tehát az RMDSZ tőlünk minden támogatást megkap, és alapvetően Kelemen Hunor mondja meg, hogy mi mit tegyünk, tekintve, hogy ő tárgyal ott. Most nem akarom végigmondani az idő rövidege miatt, mert bonyolult jogi procedúrák vannak, egyelőre most megy egy jogi procedúra, Hunor szerint ez egy járható út, mi természetesen minden segítséget megadunk ehhez.

Azt sem titkolom, hülyén hangzik, ha most azt mondom, hogy magunk között vagyunk, de az a helyzet, hogy a miniszterelnök beszélt Dragneával nem egyszer és nem kétszer, Dragnea megígérte, én azt gondolom, hogy meg is akarja tartani, ugyanakkor nagy erők próbálják elszabotálni. Képviselő úr, én csak azt tudom mondani, hogy minden létező módon támadásban vagyunk. Most lehet, hogy ez megint kritikát fog kiváltani, de rajtunk olyan mértékben nem fog múlni, hogy anyagilag nem tudnak olyat mondani, hogy mi ne biztosítsuk, tehát bármilyen megoldás, úgy vagyunk, mint az albérlő, hogy minden megoldás érdekel. Ennek az iskolának a megalapítása és működése egy szimbolikus kérdés is, következésképpen a magyar állam ehhez minden látható és kevésbé látható segítséget megad egyházpolitikai szinten, nemzetközi diplomáciai szinten, a Szentszéktől az Egyesült Államokig, román belpolitikai szinten és az ottani magyar szervezeten, tehát az RMDSZ-en keresztül. Tehát ami rajtunk áll, azt meg tesszük.

(*Dr. Zsigmond Barna Pál és dr. Brenner Koloman távozik az ülésteremből.*)

Az az igazság, hogy a román szürrealizmus látszik az egészen, és most nagyon hangsúlyozottan a magánvéleményemet mondom, én tényleg azt gondolom, hogy Dragnea elnök úr megpróbálja keresztülvinni. Az a helyzet szürrealitása, hogy aki effektíve vezeti az országot, annak formálisan nincs állami tisztsége, emiatt érdekes államigazgatási helyzet van. Amit az állami szándék eldöntene, azt helyi erők és a minisztérium bürokráciája szabotálja, egyébként a pártszempontokon messze átlépve fúrják meg az éppen felmerülő lehetőséget a helyi önkormányzattól kezdve egészen az Alkotmánybíróságig. Nyilván nem is lenne szerencsés ennek a részleteit most taglalni

ebben a bizottságban, de abszurd maga a történet. De azt tiszta lelkiismerettel mondhatom önnek, hogy mind nemzetközi, mind romániai, mind az erdélyi magyarság tekintetében minden támogatást és segítséget megadtunk ehhez.

Szlovákia vonatkozásában Ungár Péter képviselő úr azt kérdezte, hogy akkor mi a mélypont, ha most van a csúcspont. Hát például, amikor a Fico–Slota-koalíció volt, az volt a mélypont. Azért hasonlítsuk össze azt a két helyzetet, ami akkor volt, meg ami most van! Tehát én nem mondom azt - ez egy örök beszélgetés köztünk -, hogy hogyan állunk szlovák barátainkkal, én azt gondolom, hogy a V4 tekintetében is meg egyébként is Magyarország számára és az egész térség számára létfontosságú a V4-es együttműködés, a szlovák-magyar gazdasági kapcsolatok, a Brüsszelben való érdekérvényesítés szárnyal. Igazában, amit nem tudtunk megoldani, ez az állampolgárság kérdése.

Két dolgot hadd tegyek ehhez csak úgy megfontolásként hozzá, mert ez is az igazsághoz tartozik, amit most nem kell kihirdetnünk, én sem erre helyezném a hangsúlyt egy interjúban, de mi a helyzet? Szlovákiában kétezeralahányszáz embert fosztottak meg eddig a szlovák állampolgárságától azért, mert fölvette egy másik ország állampolgárságát, ebből nagyjából 100 az, aki magyar. Tehát az összes megfosztott 5 százaléka, aki magyar, a 95 százaléka olyan echte szlovák, akinek a világon semmi köze nincsen a magyar ügühöz, csak Nyugat-Európában vagy Amerikában dolgozván megkapta a német, az angol, a brit vagy izraeli, egyébként főleg a cseh állampolgárságot. Tehát ezért azt gondolom, hogy Szlovákia számára tisztán szlovák nemzeti szempontból örülség ennek az ellentörvénynek a fenntartása, azért, mert a legértékesebb és legsikeresebb polgáraikat veszítik el. Őszintén szólva nekünk nem ártottak, 100 ember erejéig, de nagyjából kétezer, körülbelül 1950 echte szlovák sikeres üzletembertől, sportolótól, művésztől váltak meg csak azért, hogy azon a 100 magyaron üssenek. Hát, nem volt egy nagy üzlet az ő szempontjukból sem.

Még egy dolgot azért tegyünk hozzá, és erre mondtam, hogy ezt most nem mondanám fő témaként egy interjúban, de az a helyzet, hogy a szlovák hatóságok valójában nem látnak, nem hallanak. Tehát ha valaki átjön Magyarországra, fölveszi a magyar állampolgárságot, a szlovák hatóságok a fülük botját nem mozdítják. Persze van, amikor valaki heroikus okból, amit én nagyon tisztetek, bejelenti a szlovák hatóságoknak, hogy ő szabad akaratából fölvette a magyar állampolgárságot, és ezért visszaküldi a szlovák útlevelét, a szlovák személyi azonosító okmányát, akkor azzal esetleg foglalkoznak, bár én láttam olyat, hogy az illetőnek visszaküldték, hogy csináljon, amit akar, és őket ne zaklassa a levelezésével. Tehát azt kell mondanom, hogy bölcsen a szlovák államigazgatás nem feszíti ezt a témát. Ha valaki maga direkt nem jelenti be a szlovák hatóságoknak, nem jellemző, hogy azt - most magyarul mondva - csesztetik. Én egyébként biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb szlovák nemzeti szempontból ezt meg kell változtatni, mert mondom, 95 százalékban a legsikeresebb, külföldön élő szlovákokat ütik vele, ráadásul, miután Csehország is megváltoztatta az állampolgársági törvényét és lehetővé tette a kettős állampolgárságot, emiatt ez végképp nehezen tartható.

Most megint hangsúlyozottan a magánvéleményemet, a személyes álláspontomat mondom, hogy ha valahogy azt meg tudnánk oldani, ha valahogy, hogy a magyar politika - most direkt fogalmazok így - valamilyen konstrukcióban ott lenne a szlovák parlamentben és ezáltal koalíciós partner lehetne akár ide, akár oda, akkor ez a kérdés megoldható lenne. Tehát én a kérdés megoldásának két útját látom: az egyik, hogy valahogy, ha cipőkanállal is, és ha kompromisszumokkal is, be kell préselni a magyar pártot a szlovák parlamentbe, mert ez jelenti a magyar érdekképviselést, és nem kell finnyáskodni benne, be kell menni és koalícióra kell menni azzal, akivel lehet, és aki a legtöbbet ígéri akár erre, akár arra, és akkor ez a

kérdés megoldódik. A másik lehetőség pedig az, hogy kivárjuk a pillanatot, mert előbb-utóbb Szlovákiának a saját jól felfogott érdeke alapján meg kell változtatnia az álláspontját, csak ezt szerintem úgy kell megoldani, hogy nem triumfálni kell ebben a kérdésben, hanem lehetővé tenni, hogy Szlovákia arcvesztés nélkül kihátráljon ebből a történetből, ahova egyébként, hangsúlyozom, a Slota-időkben navigáltak be magukat.

Ukrajna vonatkozásában: nagyon messzire vezet Ukrajna, ezért csak egy dologra reflektálnék, ez a nyugdíjkérdés. Beszéltem Mészáros Jóskaival, aki minden nyugdíjügyek tudója. A helyzet az, hogy ez még a Szovjetunió idejében kötött kétoldalú szerződés. Eddig mindenki volt már kormányon, a Jobbik speciel nem, de akárki volt kormányon, tízévente lehet felmondani ezt a szerződést, valamilyen okból kifolyólag, őszintén szólva nem tudom, hogy korábban milyen okokból kifolyólag, de se Antall alatt, se Horn alatt, se a szocialista kormányok alatt senki nem mondta föl ezt a Szovjetunió idejében kötött szerződést. Nyilván ezt csak kétoldalúan lehet tárgyalással megoldani. Hogy a mostani ukrán kormánnyal érdemben tárgyalni, ezt nem tudom, de Mészáros József, amit elmagyarázott nekem, egy rendkívül bonyolult és komplikált kép rajzolódott ki.

Tehát nem arról van szó, hogy fiktív módon átjönnek, hogy fölvegyék a nyugdíjakat, hanem ebben minden van. Egy csomó ember van, aki iksz időt dolgozott itt úgy, hogy Kárpátalján élt, de Magyarországon is volt munkaviszonya, mezőgazdasági munkaviszony, ilyen-olyan-amolyan, egy évet, öt évet, tíz évet dolgozott itt, itt is szerzett nyugdíjjogosultságot, ott is szerzett nyugdíjjogosultságot. Nagyon bonyolult, mint általában az élet, hogy ki, mikor, hogyan, mi módon szerzett valamilyen magyarországi nyugdíjjogosultságot a még a Szovjetunió idejében kötött kétoldalú megállapodás alapján. Egyébként nemcsak Ukrajnával kapcsolatban, más ország tekintetében is van, ahol hordozunk ilyeneket, csak ott nincs ilyen mennyiségű dolog. És még egy dolog, hogy mielőtt bármit csinálunk, a kárpátaljai magyarsággal vitassuk meg.

Tehát azt mondom, hogy én nyitott vagyok a tekintetben, hogy egyrészt nézzük meg, és képviselő úrnak is följánlom, nézzünk bele, hogy milyen társadalmi háttérrel alakulnak ezek a nyugdíjak. Rendkívül bonyolult. Rendkívül bonyolult, és nem fekete-fehér, tehát nem arról van szó, hogy itt csak csalók lennének. Olyan is van, de nem igaz az, hogy ez kizárólagos lenne vagy akár csak domináns is. Bonyolult élethelyzetek vannak, és azért a fürdővízzel ne öntsük ki a gyereket. A másik, hogy mielőtt bármit teszünk - most tudom, hogy ezzel nem leszek népszerű, de ez az összeg nem olyan kibírhatatlanul nagy összeg, hogy ezáltal egy olyan sebet ejtsünk nagyon sok kárpátaljaiban, amit utána nem fogunk tudni kezelni -, tehát először nézzük meg, és csak azokat zárjuk ki belőle a szerződés felmondása által, akik ténylegesen a mi erkölcsi érzékünk szerint csalással szereztek. Akiknek iksz évi munkaviszonyuk volt és megint bonyolult meg méltányolható szempontjaik, azokat ne piszkáljuk, és mindezt ne csak pusztán egy nyugdíjügyként kezeljük, hanem az ottani magyarság empátiájával, az ottani magyar szervezetek bevonásával, de ezek fennállása esetén én készen állok rá.

Képviselő úrnak teljesen igaza van abban, hogy a magyar cégek a magyar nyelvtudást stb. követeljék meg. Én magam egyébként MOL- meg OTP-ügyben Potápi Árpád államtitkár úrral interveniáltam már ikszszer. Az OTP becsületére azt hadd mondjam, hogy például az oktatási-nevelési támogatás tekintetében a bankkártyákkal mindent csinált az OTP, csak azon nem nyert, de amikor az volt, hogy ez nemzeti ügy, akkor Csányi Sándor az első szóra azt mondta, hogy kerül, amibe kerül, bevállalják. Tehát képviselő úrnak igaza van és igyekszünk üdvös pressziót érvényesíteni az ügyben.

A kampány tekintetében csak tényleg nagyon finoman mondom, én ténylegesen azt gondolom, hogy nekünk a külhoni magyarság tekintetében semmilyen kampányt nem kell folytatni, mert önmagából vannak a dolgok, ezért én nem is csináltam kampánykörutat. Mindenki tudja, amit tudni kell, önmagáért beszél az elmúlt évtized. Nem azért, mert rögeszmém, de a főbűnös itt is Gyurcsány Ferenc. Tehát amikor Gyurcsányék most kinézték maguknak marginális kis szektaként, hogy van egy olyan szavazóréteg, aki irigy és gyűlöli a határon túli magyarokat és erre nem áttalottak egy aláírásgyűjtéses kampányt indítani, ez valóban vérlázító hazaárulás, amely egyébként méltó betetőzése annak, amit annak idején, 2004. december 5-én csináltak, Pilinszky szavaival: „...beteljesítve bukásod fokozatait.” Meg akik számára a világ már nem más, mint tárgyi bizonyíték. Tehát az a 'peccatum mortale ex toto in genere suo' - ahogy a morál is mondja, tehát a halálos bűnök a maguk összességében, fajtájuk szerint.

A többi párt esetében más a helyzet. Én becsületszavamat adom, fogalmam sincs arról, hogy Vona Gáborral szemben bármilyen itteni mozgósítás vagy mesterkedés lett volna. Tényleg nem tudom. Egyébként szükségünk nem volt rá. Viszont például, amit a Hír Tv művelt pontosan a kárpátaljaiakkal szemben, az stuccolta néha azt, amit Gyurcsányék csináltak. Én egyébként elkötelezett híve vagyok annak, hogy vannak az életnek olyan területei, amiket ki kell venni a napi pártpolitika pengeváltásai alól, ilyenek az egyházi ügyek, a határon túli magyar ügyek, a magyarországi nemzetiségek, ahol szerintem egyfajta 'treuga Deit' kellene csinálni, mert az egyszerűen egy össznemzeti érdek, hogy bizonyos területeken nem volna szabad pártcsatározásokat vívni. Énrajtam nem fog múlni, eddig sem múlt rajtam, egyébként képviselő úron sem.

A támogatások tekintetében én tudatosan törekszem arra, hogy amennyire lehet, önfenntartó legyen, tehát igyekezzünk olyan támogatásokat is adni, ami befektetési célú dolog, hogy a későbbiekben esetleg magyar állami támogatás nélkül is képesek legyenek megalapozni az intézményi működést. Nem állítom, hogy ez elégséges, de ha mondjuk, most hirtelen megszűnne a magyar állami támogatás, azért akkor nagyon nagy baj lenne. Nyilván történelmi táv tekintetében úgy kell fölépíteni az ottani támogatást, hogy minél inkább önmaguk eltartására, pontosabban fenntartására képesek legyenek ezek az intézmények. Ez sose lesz, hogy teljes mértékben, de legalább az alapfunkciók működését kell tudniuk biztosítani a mindenkor magyar állam támogatása nélkül is történelmi távon. Nem állítom, hogy jövőre, de mondjuk, bizonyos értelemben történelmi távon.

Ugyanakkor vannak ex lex állapotok. Például Grezsa István kormánybiztos úr múlthatatlan érdeme, hogy azon a Kárpátalján, ahol nekünk kellett gyakorlatilag az ukrán állam hiányosságait pótolni az egészségügy tekintetében, a tanárok tekintetében, a lelkészek tekintetében és így tovább, ott nyilván soha nem lesz meg annak az anyagi feltétele, hogy a II. Rákóczi Ferenc Főiskolától kezdve a Görögkatolikus Líceumon át, mondjuk az ottani egészségügyisek jövedelemkiegészítését valaha kitermeljék. Tehát ezért azt gondolom, hogy Erdély esetében ez reális, az olyan válságövezetekben, mint amilyen Kárpátalja, ott pedig nyilván annyi segítséget kell adni, ami az adott pillanatban szükséges.

A MOGYE egy nehéz ügy. Nehéz ügy, hasonló egyébként a marosvásárhelyi katolikus iskolához. Tehát van egy törvény, amit végre kellene hajtani, és azért a román állam állapotát mutatja, hogy a román állam nem hajtja végre a saját törvényeit, sőt a teljes román államigazgatás asszisztál ahhoz, hogy elszabotálják egy általuk hozott törvény végrehajtását. Ez így van. Mi minden létező nemzetközi, romániai fórumon, mind nemzetközi, mind romániai fórumokon a végletekig kiállunk a MOGYE mellett. Nyilván nem most van itt az a szerencsés idő, hogy minden

részletkérdést megvitassunk, de ha már képviselő úr felhozta, most egyesítik ezt a román intézményt, ami egyébként az egész színvonalat le fogja vinni, hiszen ez egy keskeny nyomtávú intézmény. Ha végleg ellehetetlenítik az ottani magyar orvospépzést, akkor mégiscsak mi a lehetőség? a) Folytatjuk az utóvédharcokat, b) azt mondjuk, hogy na, akkor csinálunk egy másikat.

Amikor Potápi államtitkár úr bemondta, hogy ha minden kötél szakad, akkor például a Sapientia keretében megcsináljuk, ez nem azért van, mert ezt tartjuk ideális megoldásnak, sőt őszintén szólva, most nincs is meg rá a pénz. Előkerítjük, ha kell, de semmiképp sem cél az, hogy a román állam legalapvetőbb feladatait átvállaljuk. Nem cél az, hogy egy alapvetően magyar intézet - itt magyar orvospépzés volt - megszűnjön, hiszen ennek van patinája, ennek van tradíciója, ennek van neve, ez adja az igazi értéket. Tehát ez mindenképpen egy szükségmegoldás, hogy ha valamit kell helyette csinálni, de csak azt akarom mondani, hogy ha ne adj' isten ez bekövetkezne, ha ne adj' isten, tisztán elméletileg, ha bekövetkezne, az nem azért van, mert mi azt mondjuk Csekonics báróként, hogy kifizetjük, hanem azért, mert nincs más megoldás.

Én egy dolgot ígérhetek önnek, hogy semmi olyat nem teszünk, amit a MOGYE oktatói és diákjai, illetve velük együtt a romániai magyarság legitim politikai szervezetei egybehangzóan nem kérnek. Tehát ezt száz százalékra megígérhetem, hogy a MOGYE nélkül nem fogunk dönteni a MOGYE-ről, és a romániai magyar politika kifejezett kérése nélkül nem fogunk ebben a kérdésben dönteni, de azt őszintén el kell mondanom, előállhat az a helyzet, hogy döntenünk kell, és akkor jön az a helyzet, hogy a kisebbik rosszat kell választani. Ezzel nem állítom azt, hogy szándékunk lenne, mondom, hogy átvegyük, de egy dolog biztos, egy dolog biztos, Erdélyben magyar orvospépzésnek lenni kell, ha esik, ha fúj, ha szakad, következésképpen erdélyi orvospépzés lesz. Ha valahol ellehetetlenül, akkor majd máshol felépítjük, de amíg harcolni lehet, addig harcolunk.

A kisiskolák tekintetében csak zárójelben jegyzem meg, hogy végül is aztán a kisiskolákat sikerült megvédeni, úgyhogy fönntartják a kisiskolákat. *(Szávay István: A Hídnak sikerült istenigazából.)* Ezt egyébként speciel a hidasok érték el, el kell ismerni. Elérték, isten éltesse őket, hála istennek, hogy elérték, gratulálunk! De ott is mi volt a helyzet, mit mondott Fico? Hogy ezeket a kistelepülési iskolákat megszünteti, megjegyzem egyébként, nem a magyar iskolákat, hanem zusammen. Hangsúlyozom, hogy én személy szerint nem értek egyet elsősorban ideológiai okokból a kisiskolák megszüntetésével, de hogy államigazgatásilag racionális volt Fico döntése, azt el kell ismernem. Következésképpen megint az volt a helyzet, mint az előző kérdésnél, hogy ha ők nem finanszírozzák, akkor vagy megszűnik, vagy valaki másnak kell finanszírozni, és még csak azt sem mondhattuk, hogy egy magyarellenes diszkrimináció, mert a szlovák kisiskolákat pontosan ugyanúgy érintette. Tehát egyetlenegy lehetőség volt, azt mondtuk, hogy akkor majd átvesszük mi. Én aztán nem vagyok híve a Hídnak, de meg kell mondanom, az egy komoly dolog, hogy elérték, isten éltesse őket! *(Szávay Istvánnak:)* Mit kellene csinálnunk? *(Szávay István: Miniszterelnök úr... Bocsánat!)*

(Elnöknek:) Bocsánat! Hadd beszéljessünk, mert ez fontos kérdés. Elnök úr, engedje meg, kérem. *(Szávay István: Miniszterelnök úr azt mondta, hogy ez nem olyan kérdés, amit Fico elé tud vinni.)*

ELNÖK: Akkor viszont arra kérem Szávay képviselő urat, hogy a mikrofont kapcsolja be.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Miniszterelnök úr kerekperec kijelentette, hogy ez a kérdés nem olyan, amit ő Fico elé tud vinni. Nekem ezzel az volt a problémám kezdettől fogva, és ezt a MÁÉRT-on beszéltük két évvel ezelőtt, hogy miközben elvileg olyan nagyon kiváló a magyar-szlovák viszony, együtt pálinkázunk meg megdicsérjük egymást a válságkezelésben, V4 meg Brüsszel meg mit tudom én miért, aközben ennek az együttműködésnek az oltárán ilyen nemzeti ügyeket fölálldozunk. Meg sem próbáltunk, miniszterelnök-helyettes úr, ebbe a kérdésbe beleállni, hanem oda se vittük az ügyet.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Mivel tudtuk volna megpróbálni? Hiszen nem volt benne jó érünk.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Tehát odáig nem jutottunk el, hogy tárgyaljunk, hanem a miniszterelnök kerekperec kijelentette, most nem olyan a helyzet, hogy Ficóval ebben a kérdésben ő konfrontálódjon, hanem kapásból, élből ez volt a Csekonics-megoldás, ahogy ön fölvetette, hogy jól van, akkor majd mi kifizetjük.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Igen, de egy apróság van, hogy nem volt jó érünk, tekintve hogy nem volt magyarellenés, diszkriminatív jellege a dolognak. *(Szávay István: A szándék a fontos vagy az eredmény?)* Végül is az eredmény az, hogy megvannak a kisiskolák.

Még gyorsan két mondat, és akkor utána nem is húzom tovább. A Minority SafePack tekintetében, az autonómia- és egyéb koncepciók védelme mellett nemzetközi szinten azért mégiscsak itt összeszedtünk 600 ezer aláírást, stb., stb., azért ez is egy fegyvertény volt.

A Nemzetpolitikai Kabinet tekintetében, mert az volt, hogy fogjunk össze, hogy ne legyenek párhuzamosságok. Ennek a megoldása az lesz, hogy lesz az államban négy politikai kabinet: Demográfiai Kabinet, Nemzetbiztonsági, Gazdasági meg ilyesmi és Nemzetpolitikai Kabinet. A Nemzetpolitikai Kabinetben minden, ami a nemzetpolitikával összefügg, itt intézményesen minden minisztérium és minden államigazgatási egység által kifizetett pénzre rálátunk. Azt hozzáteszem, hogy én direkt nem akartam egyébként annak idején nagyobb centralizációt, mert a minisztériumoknál az adott egy nemzetpolitikai lendületet meg kedvet, hogy volt náluk egy kis pénz, amivel ők működhetek. Tehát például az FM vihetett traktorokat vagy vetőmagot meg nem tudom én, és az egy derék dolog, hogy ő is érdekelt legyen.

Abban teljesen igaza van képviselő úrnak, hogy mivel voltak párhuzamosságok, voltak rutinos határon túli versenyzők. Azért mondjuk, a székely népet nem kell féltetni, tehát ha két helyről le tudja húzni ugyanazt, akkor abban biztos lehetsz, hogy pályázni fog két helyre, egyébként ha nem ilyenek lennének, nem maradtak volna életben száz év román uralom alatt, tehát még a regátiak is csettentettek egyet, amilyen életöszönük van. De ez helyes, hogy a minisztériumoknak legyen egy keretük, és most akkor a Nemzetpolitikai Kabinet tekintetében, azt remélem legalábbis, hogy intézményesen biztosítani tudjuk azt, hogy legalább rálássunk arra és a direkt párhuzamosságokat nem engedjük. Tehát a góbéságnak is megvannak a határai, de az, hogy párhuzamosság nélkül a saját karakterének megfelelően a minisztériumok is érdekeltek legyenek a nemzetpolitikában, azt pedig bizonyos nem túl nagy, de jelentős összegekkel engedjük.

Még két apróság, illetve egyetlenegy dolog lenne: a MÁÉRT ügyében én egyébként hozzáteszem, rugalmasabb vagyok, mert köztünk szólva az nem oszt, nem szoroz, hogy két szervezettel kevesebb ül ott. Potápi államtitkár úrnak van itt egy feljegyzése, azt mindjárt elmondja, csak részint szemüveg nélkül nem látom, fejből

meg nem tudom, tehát ezért átpasszolom rá, mert vagy tudnom kéne fejből, vagy látnom kellene, de jelen esetben egyik sincs meg.

Trianon kapcsán ez egy nagyon nagy vita. Hozzáteszem, Lázár Jánossal együtt azon az állásponton vagyok, hogy Trianon tekintetében nekünk egy markáns ellenpozíciót kell letennünk nemzetközi méretekben is, tehát kell hogy legyen egy narratívánk mindarról, ami történt, ami egyfelől a dolog természete szerint kétségtől egy nemzeti gyász, tehát amit egyszer meg kell gyászolni, azt meg kell gyászolni. A másik az, hogy amit Kövér Lászlóval csináltunk a nemzeti összetartozás dologban, tehát azt, hogy mégiscsak túléltek, azért ebben van egy heroizmus. Túléltek, nem sok nemzet élte volna túl, mégis élünk, ez egy ilyen típusú dolog, és a harmadik pedig a jövő tekintetében, hogy erősek vagyunk, megmaradunk, megyünk előre.

Egyébként például, mondjuk, a szerbek vonatkozásában - csak arra most már nem akartam kitérni - miután Szerbiával ténylegesen tudunk kötni egy történelmi kiegyezést, ez azért is nagyon fontos, önmagában is nagyon fontos, de olyan szempontból is, hogy tudjuk mutatni, hogy például kedves, mondjuk, román testvérek, nézzétek meg, ha a szerbekkel meg tudunk egyezni, akkor nem rajtunk múlik, hogy veletek nem tudunk. Tehát ezért ebben a hármasságban gondolkodunk. Ráadásnak ezt meg kell csinálni a magunk számára, meg kell csinálni a pozíciókat az utódállamok számára testre szabva, a magyar narratívát Erdélyben vagy Romániában el kell mondanunk románul is. Tehát meg kell csinálnunk saját magunk számára, a románság számára és a világ számára, ezért például igen jelentős összegekkel megtámogatjuk például az RMDSZ-nek azt a kampányát, amelynek már a címe is zseniális, hogy „Ezer év Erdélyben, száz év Romániában”. Megtámogatjuk azt, hogy a gyulafehérvári nyilatkozat magyar vonatkozásait tudatosítsuk a románságban és így tovább, tehát ezeket csináljuk, ezzel egyetértek, én ebben egy picit radikálisabb lennék.

De most nagyon halkan, magunk között én azt állítom, hogy egyáltalán nem lesz triumfálás. Bocsánat, két percet kérek, és utána tényleg nem beszélek többet. Halál komolyan azt gondolom, hogy az utódállamok tekintetében valójában nem lesz semmilyen triumfálás. A legkényesebb kérdés Románia: '18. gyulafehérvári nyilatkozat. Én nem mondom azt, hogy átlátom a román világot, a román életérzést, a román történelmi gondolkodást, de mondjuk, valamennyi belelátásom, hogy úgy mondjam, van. A helyzet az, hogy ma a románság számára nem az a kérdés, hogy ők megnyerték-e Erdélyt, hanem az, hogy elvesztették Besszarábiát. Ma a román értelmiség számára a kulcskérdés az, hogy hogyan létezik az, hogy a Szovjetunió összeomlása után a Pruton túli területek, tehát a Prut és a Dnyeszter közötti területeknek eszük ágában nincsen csatlakozni Nagy-Romániához. Tehát nekik a napi vita nem Erdély kérdése, hiszen ráadásnak a román felfogásban az etnikai többség már nagyon régóta megvan Erdély egészét tekintve; Észak-Erdélyben nem, de Dél-Erdély tekintetében igen.

Tehát azt a románság már nagyon régóta etnikai tényként tekintette, hogy Erdélyt megnyerték és ezt evidenciaként is veszik, de azt, hogy a román Moldáviát nem tudják integrálni Romániába, az most körülbelül olyan, mint hogyha volna, mondjuk, egy autonóm Székelyföld... Direkt nem akarom, hogy ez félreérthető legyen majd a jegyzőkönyvből, ezért direkt nem mondok ilyet, inkább mondok egy másikat. Ha volna, mondjuk, Magyarország határa mentén egy olyan nemzetközileg elismert magyar államalakulat, amely Magyarország határa mentén bárhol volna, és most lehetőség nyílna rá, kiosztanánk ott a magyar állampolgárságot, és ez a magyar állam a magyar állam határa mentén azt mondaná, hogy nem akar csatlakozni

Magyarországhoz, azért ez nemzettudat szempontjából egy nem akármilyen eróziót indítana el a magyarságban.

Tehát ha megnézik a román újságokat, a román értelmiség gondolkodását, Erdély megnyerése és a három fejedelemség egyesülése egy történelmi valami, de az egy napi probléma, hogy Besszarábia nem egyesül Nagy-Romániával és szabad akaratából nem egyesül. Ezért a triumfálás egy nehéz dolog, és nemcsak a szokott román káosz az oka annak, hogy igazában néhány gigantikus román zászlón kívül nem tudtak semmit letenni az asztalra, és a román sajtó arról szól, hogy gyalázza a román kultúrát meg a nagy egyesülési bizottságot stb., hogy egy csomó pénzt elköltöttek, gondolom, egy jó részét ellopták és effektíve, gyakorlatilag semmit nem tudtak letenni az asztalra. De ennek van egy mélyebb oka, hogy igazában a román nemzettudat szempontjából egy megoldhatatlan probléma van, Besszarábia nem egyesül Romániával. Románok, és nem akarnak egyesülni.

A másik, nézzük Szerbiát! Szerbia mit ünnepelne? Hiszen az kétségtelen, hogy a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság létrejött, de Szerbia mindezt elveszítette, tehát amit a szerbek ünnepelhetnének, az már nem létezik. Jugoszlávia, Nagy-Szerbia nem létezik. Sőt elszenvette a történelem legnagyobb vereségét, megkockáztatom, azt, hogy mondjuk Koszovó elvesztésével Szerbia megélte azt, amit mi megéltünk Trianonban, elvesztette hős Szerbiát, ráadásnak Srebrenica meg egyebek után, holott megszokták a II. világháború óta, hogy ők az antifasiszták és ők a hősök stb. a német meg a magyar - idézőjelben mondom - fasisztákkal szemben, és most hirtelen ők lettek a tömeggyilkosok és ők vannak ott Hágában. Tehát a szerb triumfálásnak semmilyen lehetősége nincsen, hiszen ami létrejött, Nagy-Szerbia már nem létezik.

Horvátország: ez egy kényes kérdés, de a helyzet az, hogy a horvátok mit ünnepelnek Jugoszlávián? Létrejött a szerb-horvát-szlovén állam és a vége egy polgárháború lett. Horvátország történelmének egyik legvéresebb, legbrutálisabb háborúját vívta, és örülnek, hogy megszabadultak ettől a Jugoszláviától. Következésképpen mit ünnepeljenek Nagy-Szerbia létrejöttén? Ráadásnak van még egy apró probléma horvát szempontból, hogy a horvát állam alapítása nem kérdéses, hogy nagyjából a magyar állammal egy időben történt, és Szent László óta van egy közös magyar államiság, s azóta megtörtént a magyar-horvát kiegyezés 1868-ban, ami egyébként egy nagy korszaka Horvátországnak. Utána jött Jugoszlávia. És mikortól van Horvátország? Az usztasa állam óta. Az a nagy kérdés a horvát értelmiségben, hogy az usztasa állam a mostani független Horvátországnak előképe-e vagy sem, a mostani horvát állam hogy függ össze - ez így korrekt - az usztasa állammal, ami politikai értelemben számos elemében vállalhatatlan. Tehát ezért amikor egy horvát szempontjából előjön az a kérdés, hogy akkor '18-ban vagy Trianonból ők mit ünnepelnek, hát, ünneplik azt a Jugoszláviát, aminek következtében gyakorlatilag belekerültek egy Nagy-Szerbiába, aminek a vége egy polgárháború lett, vagy egy háború lett, egy véres háború lett?

Ugyanez a helyzet Szlovénia tekintetében is. Szlovákia tekintetében pedig szintén ott van a kérdés, hogy Csehszlovákia jött létre, nem Szlovákia, és fölmerül még az a másik kérdés is, hogy akkor mióta van független Szlovákia. Tiso óta? Nyilvánvalóan a tisói fasiszta Szlovákia vállalhatatlan, a másik alapító, mondjuk, Mečiar. Tehát ezért igazában fölmerül az a kérdés, hogy Csehszlovákia létrejötté szlovák szempontból valóban olyan nagy triumfálás-e, hiszen Szlovákia nem jött létre, Csehszlovákia jött létre, és akkor fölmerül óhatatlanul a kérdés, hogy akkor mikortól van Szlovákia, ami egy probléma Tiso miatt, hasonlóan, mint a horvátoknál.

Ukrajna tekintetében: Ukrajna, mint olyan, föl se merült, amikor ez az egész volt. Csehszlovákiához került, aztán Szovjetunióhoz, mindenféle dolog volt, tehát az ukrán tudat szempontjából, hogy Kárpátalja hogy volt, nagyon kevés ukrán van, aki

föl tudná sorolni, hogy 1918 óta, 1991-ig, míg Ukrajna létrejött, hogy addig milyen államalakulatok voltak Kárpátalján, tehát következésképpen Ukrajnában se lesz valami nagy nemzeti triumfálás, hiszen a saját nemzeti létük felettébb bizonytalan e vonatkozásban.

Ezt most csak zárójelben mondtam, és elnézést a pongyola megfogalmazásért. Gondolom, hogy minden utódállam történetét maximálisan tiszteletben tartjuk, és szuverén joguk, hogy meghatározzák saját történetüket és saját identitásukat, de ezzel csak azt akartam mondani, hogy én megnéztem, nagyrészt fordításban, de megnéztem ezeknek az országoknak, a vezető értelmiségieknek a gondolkodását a saját nemzetük sorskérdéseiről. Azért olyan nagy ünnepelnivaló az ő számukra sincsen '18-ban, és ezért szerintem nekünk nagyon fontos, hogy ezt arányban tartsuk, és ennek figyelembevételével csináljuk. És mondom, három dolgot kell csinálnunk: magunknak, célzottan az utódállamoknak és nyilván angol nyelven meg világnyelveken a világ számára.

Bocsánat, hogy elkalandoztam.

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszterelnök-helyettes úr.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Bocsánat, még az Áрпи.

ELNÖK: Potápi Árpád államtitkár úré a szó.

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS államtitkár (Miniszterelnökség, Nemzetpolitikai Államtitkárság): Köszönöm szépen. Csak a legutolsó gondolathoz annyit szeretnék még hozzátenni, ha lehet, hogy igazából mi azt vesszük észre az utódállamokban, hogy messze nem érdekli őket ez a kérdés annyira, mint ahogy a magyar közvéleményt foglalkoztatná.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Tulajdonképpen Románia kivételével nincs is utódállam.

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS államtitkár (Miniszterelnökség, Nemzetpolitikai Államtitkárság): Az MM–VMDK-kérdéshez csak egy rövid reakciót hadd mondjak, amit egyébként képviselő úr minden egyes MÁÉRT-ülésen meg szokott kapni, volt már szerintem úgy is, hogy írásba adtuk pontosan. Tehát a Magyar Mozgalom a 2016-os választások alkalmával a VMDK-val, egy horvát politikai tömörüléssel közösen állított országos listát. Ha jól emlékszem a számra, ebben az írásban nem szerepel, 1600-rendbeli csalással, közokirat-hamisítással kizárták őket, az Országos Választási Bizottság kizárta a pártot a választásokról. Helyi szinten indultak, ott viszont szintén a horvátokkal állítottak egy közös listát. Tehát saját jogukon nem szereztek mandátumot, sem az MM, sem a VMDK, hanem közösen, és ezért nem kapnak meghívást a MÁÉRT-ra.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Köszönöm szépen miniszterelnök-helyettes úr tájékoztatóját, a kérdésekre adott válaszait. Mielőtt szavazásra kerülne a sor, Brenner Koloman képviselő úr Külügyi bizottsági ülésre ment, illetve Zsigmond Barna Pál képviselőtársunk is, akit Fenyvesi Zoltán képviselő úr helyettesít.

(Szávay István jelentkezik.) Képviselő úr, azt gondolom, hogy mindenféle időkorlát nélkül kérdezhetett, reflektálhatott, beszélgethetett. (Szávay István: Nem kérdés.) Nem kérdés. Parancsoljon, képviselő úr.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Szeretném megköszönni a kimerítő válaszokat miniszterelnök-helyettes úrnak főleg itt az utolsó kérdést illetően, és örülök, hogy a legfontosabbak kapcsán azért talán egyet tudunk érteni nagyvonalakban.

Annyit vagyok kénytelen jelezni, hogy az eddigiekkel ellentétben én most nem vagyok birtokában a saját szavazatom fölötti uralmamnak, ezt a jegyzőkönyv számára szeretném rögzíteni. Ez mindig így szokott lenni, most nem így van, most a Jobbiknak frakciódöntése van arra vonatkozóan, hogy hogyan kell a szavazáson részt venni, ez nem biztos, hogy föltétlenül az egyébként követendő szavazatomat tükrözné, ezt azért szerettem volna megjegyezni. Köszönöm szépen.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Köszönöm szépen, ez korrekt volt.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönjük.

Jelenleg a helyettesítésekkel együtt 7 fővel van jelen a bizottság. Kérdezem a bizottságot, hogy ki az, aki egyetért dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterré történő kinevezésével. Aki igen, kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. 6 igen. Aki nem? *(Szavazás.)* 1 nem. Tartózkodás nem lévén a bizottság támogatta a kinevezést.

Miniszterelnök-helyettes úrnak, tárca nélküli miniszterjelölt úrnak jó munkát kívánok! Munkájában mint bizottság, fölajánljuk a segítségünket és mi is számítunk az ön támogatására. Államtitkár úrnak, kormánybiztos úrnak, az önök kollégáinak is további jó munkát kívánunk és jó együttműködést!

Az ülés berekesztése

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket, megjelenésüket. A bizottsági ülést bezárom, de miután egy ünnepélyes keretet adunk bizottsági ülésünknek, amit a Himnusszal kezdtünk, kérem önöket, hogy énekeljék el együtt a Székely Himnusz. *(Megtörténik.)* Köszönöm szépen.

(Az ülés befejezésének időpontja: 15 óra 43 perc)

Pánczél Károly
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Bihariné Zsebők Erika